

година, когато се свърши въпроса за новия румънски Кралъ, Кароль Хохенцолернски, а ние вече бѣхме издали мемоара си къмъ Султана.

Сега, за нашия Комитетъ. Нѣколко дни слѣдъ появяването въ *Monitorul* въпросното антрефиле, съдружника ми по търговия, Никола Жица (и сега още живъ), който, както и много Румъни търговци, бѣше членъ на тайния тѣхенъ Комитетъ, почна да ми говори по единъ начинъ, по който не бѣше ми говорилъ до тогава. Отъ него азъ разбрахъ вече, че Румънското Правителство (на което всичкитъ министри и регенти сѣ били членове на тайния румънски комитетъ) сериозно иска да влѣзе въ споразумѣние съ Българитъ, за която цѣль е и делегирало и извѣстни лица: Corneliu Lapati, Grigoriu Serurie, C. Ciocarlan, Eugeniu Carada, а него натоварило съ мисията да освѣтлява тия делегати въ намѣрванieto такива Българи за образованието на единъ български Комитетъ, който да се сношава съ правителството. Азъ му оказахъ за такъвъ вече готовъ комитетъ въ Българската Букурешка Ефория, и той отиде да събщи това въ Комитета, и съ завръщанieto си отъ него ми каза, какво тамъ му отговорили, че за такава работа се искатъ хора млади, интеллигентни, дѣятелни и съ опитанъ патриотизмъ „тъкмо такъвъ като тебе“, заключи доброволния си рапортъ мой съдружникъ, като ме уговорваше даже, да се въсполуваме, ний българитъ, отъ тоя случай, да поработимъ за нашето освобождение.

Нѣколко дни слѣдъ това, една сутринъ рано, дойде у квартирата ми Хараламби Сяровъ и ми каза, че вечерта цѣлия имъ Комитетъ ималъ засѣдание, въ което рѣшилъ, щото веднага да влѣзе въ сношение съ Българитъ за съставлението на единъ тѣхенъ комитетъ, и почна да ме пита, като кои отъ живущитъ въ Букурещъ Българи биха били способни за тая работа. Тогива почнахме съ взаимно съвѣщание да съставяме списъка на такива лица, на чело на който тури мене, и азъ отъ своя страна турихъ слѣдъ мене си него, послѣ турихме: Д. Диамандиевъ, младъ момъкъ, отъ Българската колония въ Браила, туку що свършилъ правото и бѣше назначенъ за прокуроръ (*de sectie*) въ Букурешкия Апел. Сѣдъ, Иванъ Адженова (пжнзарина), Добря Войникова, Ив. Грудова, Ив. Касабова, Христа Х. Николова и С. Ряпова. Всичкитъ тия лица още сѣщия день, обиколени отъ насъ двама ни и поканиени за тая работа, приеха и пригърнаха идеята. Всички останахме съгласни да се съберемъ вечерта и да отидемъ въ редакцията на в. „*Rumanul*“ (тогасъ официозенъ органъ на Мин. Росети), срѣщо градския театръ, въ салона на който бѣше опредѣлено да стане първото засѣдание на двата комитета.

Тѣй и стана. Вечерта отидохме тамъ и — припомнямъ си, че нѣколцина отъ насъ липсаха — и засѣданието се държа въ присѣдствието на петмината румънски делегати (по-горѣ поменатитъ) и отъ насъ явившитъ се. Засѣданието трая до срѣдъ нощъ: говори се и отъ двѣтъ страни на дълго за условията, върху които ще се води споразумѣнието между двата комитета, румънския и